Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: ”Valdemar Seier”, i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558759984/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Ungdom dagedes der først over Danmark efter den frygteligste Nat, og nu priser I den forgangne Dagrøde og beklager dens Bortgang, medens jeg seer Solen staae høit paa vor Himmel og glæder mig over den herlige Aarhundredsdag, som er oprunden. Med eders første store Valdemar og hans herlige Mænd er ikke Danmarks Aand og Kraft uddød og begraven. Den ædle 6te Knuds Død, hvorledes han end kom af Dage, skal heller ikke nedslaae os. Vor unge Valdemars store og glimrende Ungdomsbedrifter har I jo ogsaa været Vidne til i eders Alderdom, og som jeg før saae i Fortalen til eders Bog, har I ikke heller forglemt at prise hans Mod og hans Livsalighed med den Hæder, han fortjener. Saa deel da nu ogsaa min Glæde over hvad Stort, der er os givet, og mit friske Haab om den Herlighed, som skal komme! Lad Danmarks Fjender og Misundere kun fnyse! de skal lære at skjælve og føle, at en Søn af den store Valdemar endnu sidder paa Danmarks Throne, og at en yngre Slægt af danske Mænd er opvoxen, i hvem Axels og Esberns, Vettemans og Sunos Aand kraftig lever og rører sig.«

Medens Broder Gunner, med sin kraftige og smukke Stemme og med et vist rhetorisk dog naturligt og virkelig begeistret Foredrag, saaledes talede og selv syntes at fremkalde et Slags Deeltagelse i Mester Harpestrængs uforanderlige Ansigt, bortvendtes pludselig Alles Opmærksomhed fra den ivrige Taler til en huul Klang af Vaaben i Cellekrogen ved Kaminen, og de saae nu med Forundring, at det store blanke Harnisk, under Hylden med Sanduhret, tilligemed Skjoldet og Stridsøxen bevægede sig i Halvmørket og kom nærmere.

»Hvorledes? – sagde Saxo alvorlig – rører min Farfaders Kæmperustning sig i Krogen? eller gjøgler et Blændværk for mine gamle Øine?«

Erkebispen tog strax Lampen i Haanden, dog med et Slags Betænkelighed og Forsigtighed, for nærmere at undersøge den mistænkelige Krog; da faldt Harnisket med stort Bulder til Gulvet og liden Carl af Rise sprang ud deraf som af en Tønde.

Broder Gunner, som saa pludselig var bleven udreven af sin høitidelige Stemning, maatte dog lee over de forbausede Ansigter omkring sig og glemte derover den ubehagelige Afbrydelse.

»Ikke vred, gode Hr. Bisp! – bad Drengen forbluffet – jeg vilde kun prøve hvordan den Jerntrøie passede mig; jeg skulde vist heller ikke have støiet saa stærkt, at Nogen her havde mærket det; men saa